

ENTER

择天记

ทำ

6

ลิขิต

ทดลองอ่าน

พลิก

โชคชะตา

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONE
PUBLISHED BY

阅文集团
CHINA LITERATURE

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างกับทำลิขิตพลิกโชคชะตาเล่มที่แล้ว กำลังเข้าด้ายเข้าเข็ม (?) พระเอกนางเอกได้พบกันจริงๆ ลักที่ก็ดันถูกตัดจบเสียนี้ และก็นับเป็นการจบภาคแรกพอดี แต่ไม่ต้องลงแดงให้นานไป เพราะมันไม่ดีต่อสุขภาพ มามันส์กันต่อกับภาคที่สอง ในชื่อ 'ถนนสายนี้ไม่มีผู้มาก่อน'

ไฮไลต์ของเล่มนี้นั้นแน่นอนว่าเป็นเรื่องราวของเงินฉางแข่งกับสวีไยว่หวง ซึ่งต้องขอบอกเลยว่ามันช่างหนุบหนับหัวใจเสียเหลือเกิน ยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับสวนใจที่ไม่เคยมีใครล่วงรู้ตลอดหลายร้อยปี ทั้งทุ่งหญ้าแสนลึกลับ สระกระบี่ในตำนาน และ...สุสานของผู้ครองภพใจ! ที่นั่นจะมีอะไรรอพระเอกนางเอกของเราอยู่บ้าง แล้วเจอกับชีเจี้ยนจะเป็นอย่างไรต่อไป คงต้องไปอ่านด้านในเล่มกันเอาเองแล้วละนะ

สำนักพิมพ์เ็นเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บุ๊กส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

ต้องมีเทือกเขาลูกหนึ่ง เขาก็จะสามารถป่ายปีนข้ามไปได้
ต้องมีแม่น้ำสายหนึ่ง เขาก็สามารถว่ายน้ำข้ามไปได้
ต้องมีเป้าหมาย เขาก็จะสามารถมุ่งสู่เป้าหมายได้
ต้องมีโชคชะตา เขาก็จะเปลี่ยนแปลงโชคชะตาได้

ภาคที่ 2
ถนนสายนี้ไม่มีผู้มาก่อน

ตอนที่ 1

แม้ได้พบเจอก็น่าจะไม่รู้จัก

ตอนนี้เป็นกลางคืนดีกสงัด กลุ่มก้อนลำแสงยังแขวนอยู่ตรงเส้นขอบฟ้าของผืนทุ่งหญ้า กอดต้นกกที่อยู่บริเวณนั้นพลอยได้รับอานิสงส์ไปด้วย สวิโฮ่ยหวงหิมิตาขึ้นมา หินผลึกในมือกลายเป็นฝุ่นผง พลังปราณแท้ในร่างกายฟื้นฟูขึ้นมาบ้าง แต่ก็ทำได้เพียงฝุ่นกตทัตถ์พิษร้ายแรงในเลือด ไม่อาจแก้ปัญหาได้ทั้งหมด

นางขยับดวงจิตเล็กน้อย เก็บปีกสีขาวบริสุทธิ์ นิ้วมือพลันสัมผัสโดนอะไรบางอย่าง เพิ่งนึกถึงผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์ที่ตนเองช่วยเหลือเอาไว้

นิ้วมือแตะลงบนบริเวณสีพजरของอีกฝ่าย สักพักคิ้วของนางก็เลิกขึ้น แสดงความคาดไม่ถึงเล็กน้อย...จำนวนปราณแท้ของผู้บำเพ็ญเพียรคนนี้มีเพียงน้อยนิด อีกทั้งไม่ใช่ผลกระทบที่ได้รับหลังจากการต่อสู้ ตัวเส้นลมปราณเองเหมือนจะมีปัญหา...อุปสรรคในการฝึกบำเพ็ญเพียรเช่นนี้คาดไม่ถึงว่าจะบรรลุลถึงขั้นทะลวงอเวจีได้ และได้รับสิทธิ์เข้าสวนโจว สามารถจินตนาการได้ว่าการฝึกบำเพ็ญเพียร

ของคนผู้นี้ต้องบากบั่นอย่างยิ่ง

เสียดายที่โชคของคนผู้นี้ย่ำแย่เกินไป สวนใจกว้างใหญ่เช่นนี้ เขากลับพบเจอกับปีกคู่ของหนานเค่อ ทั้งตัวบาดเจ็บสาหัส ถ้าไม่ได้รับการรักษาทันต่วงทีต้องตายสถานเดียว อีกสาเหตุหนึ่งที่ยังตอกย้ำว่าโชคของคนผู้นี้ย่ำแย่เกินไปยังเป็นเพราะสถานการณ์ของนางในตอนนี้นางผลาญปรมาณูทั้งหมดสิ้น เสียเลือดจำนวนมาก ไม่อาจใช้วิชาแสงศักดิ์สิทธิ์รักษาเขาได้โดยสิ้นเชิง

นางยืนขึ้นมา มองไปยังส่วนลึกของทุ่งหญ้าแล้วส่ายหัวไปมา จากนั้นหันหลังมองไปยังทิศตรงข้าม เห็นกองตึ้นกกฟากนั้นกำลังไหวเอน บริเวณไม่ไกลก็คือพื้นที่แห่งนั้น ไกลไปกว่านั้นอีกคือป่าไม้ และเห็นเทือกเขาได้เลือนราง ถ้าเดินตามแนวเขาสายนี้จะสามารถเดินไปถึงสวนป่าที่ผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์รวมตัวกัน นางยังจำได้อีกว่าเขาลูกนั้นมีถ้าจำนวนมาก

นางเงิบขมริไม่เปล่งวาจา ไซ่ เพียงแค่จำได้ แต่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัด สายตาของนางในตอนนี้อย่างคงพรำมัว

นางแม้รู้สึกว่าคนผู้นี้น่าสงสารมาก ทว่าที่จริงแล้วสถานการณ์ของตัวเองย่ำแย่ยิ่งกว่า เพื่อพาเขาหลบหลีกการไล่ฆ่าของหนานเค่อ นางแผดเผาเลือดหงส์ฟ้ามากเกินไป พิษร้ายในเลือดตอนนี้เริ่มแพร่กระจายแล้ว สายตารวมถึงประสาทสัมผัสทั้งห้าล้วนได้รับความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ถ้าออกจากสวนใจไม่ทันเวลา นางคงต้องตายตรงนี้จริงๆ

ที่ยอดเขามู่อวี๋ ดวงวิญญาณของหงส์ฟ้าตื่นขึ้นแล้ว แต่จะมีความหมายอะไร ดวงวิญญาณที่ไม่มีร่างสถิตต่อให้ยิ่งใหญ่แล้วอย่างไร ใช้ทำอะไรได้ เปลวไฟที่ไม่มีเชื้อเพลิงจะยังคงอยู่ได้อย่างไร ตนเอง

จะตายลงตรงนี้หรือไม่

ลมจากผืนทุ่งหญ้าพัดเข้ามาเบาๆ กระทบผิวน้ำ อากาศใต้หญ้าป่า และต้นกกหนาวเย็นเล็กน้อย สีหน้าของนางยังคงสงบ ทว่ามีมือสองข้าง ที่ตกลงข้างกระโปรงกลับขยับเล็กน้อย รวากับอยากจับลมเหล่านี้ไว้แต่ ก็ไม่สามารถจับเอาไว้ได้ นางมองป่าเขาในสวนใจอย่างเสียบๆ ไม่รู้ว่า ทำไมจึงค่อยๆ โมโหขึ้นมา

เมื่อวานก่อนจะออกจากป่าพ้นซานหลินอวี่ นางได้รู้จากศิษย์พี่ แห่งยอดเขาเซิงหนี่วว่าเงินฉางเซิงและเด็กหนุ่มเผ่าหมาป่าจู่ๆ ก็จาก ไป มองจากทิศทางแล้วน่าจะไปยังต้นแม่น้ำสายนั้น ในฐานะที่เป็น ธิดาเทพแห่งแดนใต้รุ่นต่อไป นางรู้ความลับจำนวนมาก แม้จะไม่แน่ใจ แต่พอจะรู้เกินกว่าครึ่งว่าทางเข้าสระกระบี่น่าจะอยู่ที่ใดที่หนึ่งของ ต้นแม่น้ำสักแห่ง

เป้าหมายของเงินฉางเซิงแท้จริงแล้วก็คือสระกระบี่

ต้นแม่น้ำแห่งนั้นกับยอดเขาเม่ออวี่และกอดันกกนี้มีระยะทาง ห่างกันหลายร้อยหลี่ ห่างกันไกลปานนี้ ต่อให้เงินฉางเซิงและเจ้อชี่ว สามารถบินได้ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะมาถึงตรงนี้

นี่ก็คือสาเหตุที่นางโมโห

นางไม่เคยปกปิดความรู้สึกรังเกียจของตัวเองที่มีต่อเงินฉางเซิง นาง ไม่เคยชอบคู่หมั้นที่ไม่เคยเจอหน้ากันคนนี้ แต่อย่างไรระหว่างนางและ เขาก็มีหนังสือสมรสฉบับหนึ่ง ฉะนั้นเป็นธรรมดาที่จะมีความคาดหวัง กระทั่งมีความคาดหวัง

ในเมื่อเคยมีความคาดหวัง ดังนั้นตอนนี้ถึงได้ผิดหวัง

นางมองป่าเขาของสวนใจ มองไปยังทิศทางของต้นแม่น้ำที่ ไกลโพ้น เกิดความโมโหต่อเจ้าคนบ้านนั้นมากมายจนน่าประหลาด

"ไม่มีการมองภาพรวมแม้แต่นิดเดียว สักแต่จะช่วยเหลือคนรักษาผู้ป่วย มองไม่ออกเลยหรือว่าเป็นกลลวงของเผ่าปีศาจ การกระทำอวดเก่ง เหมือนเด็กน้อย ช่างทำให้คนโมโหจริงๆ"

ความวุ่นวายในสวนใจแน่นอนว่าต้องเกี่ยวข้องกับเผ่าปีศาจ นางนึกได้ถึงจุดนี้ เมื่อคืนถึงได้เดินตามเส้นทางเขาอันโดดเดี่ยวสายนั้น ขึ้นยอดเขาμούวี่ ถ้าเงินฉางเชิงกับแจ๋อี่วและนางมีความคิดเหมือนกัน รวมพลังเป็นหนึ่งเดียว ประกอบกับเสียงเชียร์และเชียร์ยานที่เป็น เจ็ดบัญญัติแดนเทพ แน่แน่นอนว่าสามารถตีกลลวงของเผ่าปีศาจแตกได้ แต่เงินฉางเชิงกลับไปหาสระกระบี่ ดังนั้นนางจึงมีความเห็นเช่นนั้น นางคงคิดไม่ถึงว่าบนยอดเขาμούวี่ หนานเค่อก็มีความเห็นต่อนาง เช่นนี้เหมือนกัน

"สิ่งที่ชาวเออร์พูตันนั้นไม่ผิดจริงๆ ภายนอกมองดูแล้วชื่อตรง เมตตามีคุณธรรม เวลาสำคัญถึงจะเห็นความเย็นชาเห็นแก่ตัวถึง ไช้กระดุก เกิดเรื่องเช่นนั้นแล้วยังมองว่าสระกระบี่สำคัญกว่าอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่...ทำไมเจ้าบ้าคนนั้นถึงได้วิ่งวุ่นในสวนใจสองวันสองคืน เหมือนกับข้า ช่วยเหลือคนจำนวนมากเพียงนี้โดยไม่กลัวเหน็ดเหนื่อย"

สวีหย่วหรงขมวดคิ้วคิดสักพัก สุดท้ายนางได้รับคำตอบหนึ่ง... เงินฉางเชิงตั้งใจทำเรื่องพวกนั้น ช่วยเหลือคนเหล่านั้นก็เพื่อให้ตนเห็น "คิดใช้วิธีการเช่นนี้เพื่อให้ได้มาซึ่ง...ความรู้สึกดีจากข้าอย่างนั้น หรือ ช่างเป็นพวกเสแสร้งจริงๆ"

อารมณ์ของนางแปลกไปเล็กน้อย นางไม่คิดเรื่องนี้อีก หันกาย มองไปยังผู้บำเพ็ญเพียรที่ถูกตนช่วยเหลือเอาไว้คนนั้น เพราะสายตา พร่ามัว นางต้องก้มศีรษะลง ขยับเข้าไปใกล้ ถึงจะมองคิ้วตาของ คนผู้นั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เห็นว่าเจ้าตัวแม่สลบอยู่คิ้วยังขมวดแน่น

ทว่าไปหน้ายังคงให้ความรู้สึกสัต์ยี่ซื่อจริงใจ ทำให้ผู้คนอยากเข้าหา ใกล้ชิดกับเขา อายุไม่น่าจะเกินยี่สิบปี

"มองดูแล้วน่าจะเป็นคนสัต์ยี่ซื่อ อายุเพียงแค่นี้ก็ทะลวงอเวจีแล้ว ไม่น่าจะอาจเป็นลูกศิษย์คนสำคัญของพรรคไหนสักพรรค เป็นผู้สอบได้ สามชั้นแรกของการสอบใหญ่ปีนี้ น่าเสียดายที่กลับต้องเป็นศพในที่ รกร้าง"

นางมั่นใจว่าตัวเองไม่สามารถช่วยชีวิตคนผู้นี้ได้ รู้สึกเสียดาย อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สายหวัอย่างเวทนาเล็กน้อย จากนั้นยื่นมือลูบ ไปมาบนตัวของคนผู้นั้น อยากจะหาสิ่งของบางอย่างที่สามารถยืนยัน ตัวตนของเขา คาดไม่ถึงว่ากลับหาอะไรไม่เจอเลย มีเพียงกระบี่สั้น ที่ธรรมดามากเล่มหนึ่ง บนนั้นไม่มีสัญลักษณ์ใดๆ

นางจำได้ว่าตอนที่ช่วยเหลืออีกฝ่ายเหมือนจะเห็นในมือของ คนผู้นี้ถือคัสตราวุธที่ประหลาดมากขึ้นหนึ่ง รูปร่างเหมือนกับเป็นร่ม ไม่รู้ว่าตอนนั้นหายไปไหนแล้ว นางขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่รู้ว่านี่คืออะไร หันหลังเดินไปยังพื้นดินแห้งที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับกอต้นกกที่ใบพัด กระปรองเปียกน้ำทำให้หลงเหลือร่องรอยสายหนึ่งทีนอกชายป่า

ในขณะที่เงาร่างของสวี่โหย่วหรงหายเข้าไปในป่าไม้ เงาสีดำที่ ผอมเรียวอย่างมากตกลงในกอต้นกกรวดเร็วปานอสนีบาต

ต้นกกขยับตามลม พลังปราณสายหนึ่งเกิดขึ้นและหายไปอย่างรวดเร็ว เด็กสาวในอาภรณ์สีดำคนหนึ่งปรากฏตัวข้างกายเงินจางเชิง บริเวณเอวของนางมีหยกหรือชิ้นหนึ่งผูกไว้

สีหน้าเด็กสาวไม่แยแส รุ่มาตาเป็นแนวโค้ง มีดดำเหมือนกับ กระปรองของนาง ขบให้เฝสืซัดที่หว่างคิ้วสดสวยมากขึ้น

นางคือมังกรดำ เงินนางเชิงเรียกนางว่าจี้ตจี้ต บางทีก็เรียกนางว่า หงจวง (แต้มแดง)

นางมองเงินนางเชิงที่สลบอยู่ ส่วนลึกของนัยน์ตาที่ไม่แยแส เหมือนจะปรากฏความกังวลและความไม่เข้าใจ "ไม่ใช่เจ้าอยู่อีกฟากฝั่งของผาภูเขาแห่งนั้นหรอกหรือ เหตุใดจู่ๆ ก็มาปรากฏอยู่ตรงนี้ได้"

ในฐานะที่เป็นมังกรน้ำค้างแข็งที่สูงส่งแข็งแกร่ง แม้จะเป็นเพียงวิญญาณเสี้ยวหนึ่ง แต่เพียงแค่มองปราดเดียวนางก็เห็นบาดแผล ร้อยพันภายในร่างกายเงินนางเชิง ถึงได้รู้ว่าเขาได้รับบาดเจ็บสาหัส

ถ้าไม่มีใครช่วยเหลือ เขาต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

"ทำไมเจ้าถึงอยู่ด้วยกันกับสตรีนางนั้น" นางมองไปยังป่าไม้ที่อยู่ตรงข้ามกอดันกก เลิกคิ้วพลงพุดอย่างไม่ค่อยพอใจ "เงินนางเชิง เจ้าคนโง่ นางตกลงอะไรกับเจ้าไว้ สตรีเผ่ามนุษย์จะเชื่อใจได้อย่างไร"

สำหรับนางแล้วเผ่ามนุษย์ทั้งความทรงจำที่เจ็บปวดที่สุดให้กับนาง นอกจากห้วงจ้อเซ่อผู้หายตัวไปนานแล้วก็มีจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ สตรีแซ่เทียนให้ผู้นั้น

สวี่โหย่วหรงเหมือนจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์เมื่อสมัยเยาว์วัยมาก ประกอบกับเรื่องราวการหมั้นหมายที่เงินนางเชิงเคยเล่า นางจึงมีความรู้สึกระแวงตระวังต่อสวี่โหย่วหรงโดยธรรมชาติ ไม่มีความรู้สึกที่ดีใดๆ

นางเห็นภาพที่สวี่โหย่วหรงช่วยชีวิตเงินนางเชิงไว้เมื่อคืน จากนั้นจึงค้นหาในสวนใจเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ได้เจอสองคนนี้ คาดไม่ถึงว่าจะเห็นสวี่โหย่วหรงจากไปอีกครั้ง

นี่ยิ่งเพิ่มความรู้สึกกังเกียจเคียดฉันทของนางที่มีต่อสวี่โหย่วหรง ในมุมมองของนาง เมื่อคืนสวี่โหย่วหรงแม้จะเสี่ยงอันตรายก็ยัง

ช่วยเงินฉางเชิงเอาไว้ เป็นเพราะในตอนนั้นมีเผ่าปีศาจคอยจับจองอยู่โดยรอบ แต่ตอนนี้สวีโฮยวหรงทิ้งเงินฉางเชิงไว้ให้รอคอยความตายอยู่ตรงนี้ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะสวีโฮยวหรงให้ความสำคัญกับชื่อเสียงเกียรติยศของตัวเองเป็นอย่างมาก ให้ความสำคัญยิ่งกว่าความเป็นความตายของผู้อื่น กระทั่งความเป็นความตายของตัวเอง

สตรีเช่นนี้ช่างเสแสร้งน่าขยะแขยงจริงๆ

นางนึกถึงจดหมายฉบับนั้นที่เงินฉางเชิงเคยเล่าให้ตัวเองฟัง ในพื้นที่โล่งกว้างใต้ดิน นึกถึงข้อความที่ว่า 'กระทำให้ดีที่สุด' บนใบหน้าเล็กๆ ปรากฏความเกลียดชังออกมา

ทิ้งเงินฉางเชิงไว้ในกอดันกกแห่งนี้แล้วตนเองก็จากไป ปล่อยให้เขาอนรอนความตายอย่างไร้ความช่วยเหลือ นี่ก็คือกระทำให้ดีที่สุดที่สวีโฮยวหรงเคยกล่าวไว้ในจดหมายอย่างนั้นหรือ

นอกจากเงินฉางเชิงนางก็ไม่มีความรู้สึกที่ดีใดๆ ต่อเผ่ามนุษย์ ฉะนั้นตอนนี้นางจึงไม่โหยงมากนัก อีกทั้งนางลงทุนหมดหน้าตักไว้กับเงินฉางเชิง นางไม่ยอมให้เงินฉางเชิงตายไปเช่นนี้ มิฉะนั้นสิ่งที่นางลงทุนไปเหล่านั้นก็จะเสียเปล่า ดังนั้นที่นางต้องทำเป็นอันดับแรกในตอนนี้เป็นทำให้เงินฉางเชิงมีชีวิตอยู่ต่อไป

ทำอย่างไรถึงจะสามารถรักษาบาดแผลในร่างกายของเงินฉางเชิงได้...

นางนึกถึงวิธีหนึ่ง หว่านคิ้วจู๋ๆ ก็มีกลิ่นอายอัปอายระคนโกรธเคือง ปรากฏออกมาอย่างน่าประหลาดไฟที่แดงก่ำนั้นส่องสว่างขึ้นมาเล็กน้อย

"จำไว้ เจ้าติดหนี้ชีวิตข้าอีกครั้งหนึ่งแล้ว" นางมองเงินฉางเชิงที่สลบอยู่กลางพุดอย่างคับแค้น

พุดจบนางก็ก้มตัวลงโอบเงินฉางเชิงเอาไว้ แอบอิงอยู่ในอกของเขา

จากนั้นสลายกลายเป็นแสงสีดำเข้าไปในร่างกายของเขา

พลังปราณที่เยือกเย็นและสะอาดอย่างยิ่งสายหนึ่งกระจายออกมา
จากบริเวณอกของเงินฉางเซิง จากนั้นค่อยๆ กลับไปในร่างกายของเขา

อวัยวะภายในของเงินฉางเซิงที่มีบาดแผลเรื้อรังเล็กจำนวนมาก
และเลือดกำลังไหลออกมาไม่หยุดถูกพลังปราณอันเย็นเยือกอย่างยิ่ง
สายนี้แช่แข็ง เลือดค่อยๆ หยุดไหล ในขณะที่เดียวกันการไหลเวียน
ของเลือดและการหายใจก็เริ่มช้าลง

ผิวหนังในกอดันกกเปลี่ยนเป็นเกล็ดน้ำแข็งบางๆ ชั้นหนึ่ง

หว่างคิ้วของเงินฉางเซิงถูกแช่แข็งจนเป็นเกล็ดน้ำแข็งเส้นหนึ่ง
เช่นกัน

ในเวลาเดียวกัน ข้อมือของเขามีหยกหรือเพิ่มขึ้นมาชั้นหนึ่ง

หลังจากนั้นสักพักก็มีเสียงคนเดินเหยียบน้ำดังขึ้น

สวี่โฮ่วหวงเดินออกมาจากในป่า หิวชายกระโปรง เดินมาถึง
ในกอดันกก ไม่รู้ว่าเมื่อครู่นางไปทำอะไรมาบ้าง

มองเกล็ดน้ำแข็งชั้นนั้นที่หว่างคิ้วของเงินฉางเซิง รับรู้ถึง
สภาพแวดล้อมที่เย็นกว่าก่อนหน้านี้ นางเลิกคิ้วเล็กน้อย รู้สึก
เหมือนมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

แต่รอบๆ กอดันกกเห็นได้ชัดว่าไม่มีอะไรทั้งนั้น

นางหยิบกระดานดวงดาวโชดะดาออกมา นิ้วมือขยับไปมา
บนนั้นอย่างไม่ตั้งใจที่สองที่

กระดานดวงดาวโชดะดาไม่ได้ให้ร่องรอยใดๆ เส้นสายวุ่นวาย
ซับซ้อนอย่างมาก ก็เหมือนกับท้องฟ้าราตรีในสวนใจที่ไม่มีดวงดาว
มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น

บาดแผลของนางหนักหนาสาหัสเกินไป ไม่อาจเดินกลับไปถึง

สวนป่าที่เหล่าผู้บำเพ็ญเพียรรวมตัวกันได้ เช่นนั้นต่อจากนี้ควรไปที่ไหนดี

นางยื่นมือไปจับสายคาดเอวของเงินฉางเชิง ลากเดินไปยังชายฝั่ง เหมือนกับหิวกระสบใบหนึ่ง

เนื่องจากรูปร่างที่ไม่สูงของนาง ใบหน้าของเงินฉางเชิงจึงจุ่มลงไป ในน้ำเป็นครั้งคราว เกิดเป็นน้ำกระเซ็นในกอดันกก ทำให้ปลาที่อยู่ในน้ำเกิดความตกตื่น

คนผู้นี้วันๆ กินอะไร มองดูไม่อ้วน ไขมันตัวหนักถึงเพียงนี้
นางได้แต่คิดเช่นนี้

ตอนที่ 2

ฟู่นะจองเต็มหน้า จอนพมดั่งเกล็ดหิมะ

แสงอรุณสว่างเล็กน้อย ส่องลงบนบึงตรงปลายสุดของผืนทุ่งหญ้า สะท้อนแสงอ่อนจาง นานาเคื่อยืนอยู่ริมน้ำ มองไปเบื้องหน้าด้วยสีหน้า ไม่แยแส ยกมือกวักทีหนึ่งก็มีน้ำสะอาดส่งมาให้ ป้อนยาเข้าปาก ขำรับใช้หญิงสองคนให้นางกินยาเสร็จก็ส่งมอบผ้าเปียก ปรมนิบัตินาง ล้างหน้า หลังจากนั้นสักพักสีหน้าของนางก็ดีขึ้นมามาก ยืนมือปิดบน ใบหน้าเบาๆ

แม้ทุกหนแห่งจะเต็มไปด้วยน้ำขัง แต่ในสวนใจไม่มีแมลงวัน และยุ่งสักเท่าไร ทำทางของนางไม่ใช่ว่ากำลังไล่อะไรอยู่ แต่เป็นการ หยิบผ้ามาวนสีด้าออกมาผืนหนึ่ง บนผ้ามาวนดำผืนนั้นมีแบบร่างแผนที่ คร่าวๆ ของสวนใจ และยังมีจุดแสงที่บ้างสว่างบ้างมืดสองสามดวง นั้นเป็นไฟแห่งชีวิตที่จุดขึ้นโดยกุนชือเผ่าปีศาจ ชื่อตำแหน่งของศัตรูให้กับพวกนาง

มีไฟชีวิตสองดวงอยู่ในทุ่งหญ้า บ้างอยู่ทางทิศตะวันออก บ้าง ย้ายไปอยู่ทิศตะวันตก ในระยะเวลาอันสั้นก็เคลื่อนที่ออกไปไกลจาก

จุดเดิมหลายสิบหลี่ ไฟชีวิตสองดวงนี้ราวกับถูกรบกวนโดยพลังบางอย่าง ทำให้ไม่สามารถยืนยันตำแหน่งได้ นั่นน่าจะเป็นเจ้าชีวิตและชีเจียน พวกเขาอยู่ลึกในทุ่งหญ้าแล้ว ตามหลักแล้วไม่มีความเป็นไปได้ที่จะมีชีวิตอยู่ หนานเค่อจึงไม่กังวล แวตาคร้าเคร่งยิ่งกว่าตกลงไปที่ไฟชีวิต อีกสองดวง

ไฟชีวิตสองดวงนั้นเป็นของสวีหย่วหรงและเฉินฉางเซิง สะดุดตาอย่างยิ่งบนผ้าม่านดำ ตำแหน่งอยู่บริเวณขอบทุ่งหญ้า ห่างจากสวนป่าทั้งหลายที่เป็นจุดรวมพลของผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์อีกไกลมาก ทั้งยังเป็นเวลานานมากแล้วที่ไม่ได้ขยับ เหมือนกับว่าสองคนนี้มีพลังในการหลบหนีอีกแล้ว น่าจะใกล้เคียงสิ้นภารกิจที่ได้รับจากท่านกุนซือแล้ว

ผู้เฒ่าติดพันไม่รู้ว่่าออกจากยอดเขาเมื่อวี่มาถึงตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร พบเจอกับองค์หญิงหนานเค่อและเข้ารับใช้ทั้งสอง มองไฟชีวิตสว่างโรจน์ บนผ้าม่านสีดำ เขาไม่สงบนิ่งมั่นใจเหมือนหนานเค่อ กลับกังวลใจเล็กน้อย "สวีหย่วหรงและเฉินฉางเซิงล้วนได้รับบาดเจ็บสาหัส น่าจะไม่สามารถเดินกลับไปยังสวนป่าเหล่านั้น แต่ว่า...ยังมีผู้บำเพ็ญเพียรบางส่วนที่หลบซ่อนอยู่ในป่าเขาของสวนใจอยู่ตลอด อีกทั้งผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์ส่วนใหญ่เหล่านั้นอยู่ในชั้นทะเลวงอเวจีระดับปลาย ถ้าในระหว่างที่สวีหย่วหรงและเฉินฉางเซิงหนีตายได้พบเจอกับผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์เหล่านี้จะทำอย่างไร"

กลวงนี้ที่กุนซือเลือกคลุมดำวางแผนด้วยตนเอง อาศัยคุณสมบัติพิเศษของสวนใจและสภาพพื้นที่ตลอดจนถึงแวดล้อมของสวนใจอย่างเต็มที่ มองทะลุถึงความเป็นโลกของผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์ อ่านใจคนได้อย่างสมบูรณ์ ฉะนั้นยอดฝีมือเผ่าปืศาจที่แฝงเข้ามา

ในสวนใจแม้เพียงไม่กี่คนก็เพียงพอที่จะทำให้ทั้งสวนใจรุ่มรวยขึ้นมาได้ ถ้าไม่ใช่เพราะสวี่โหยวหรงและเงินฉางเซิง ไม่น่าสวนใจในตอนนี้อาจกลายเป็นนรกอเวจีที่แท้จริง ปัญหาอยู่ที่ผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์ในตอนนี้อยู่ลึกตัวแล้วว่าเป็นกลวงของเผ่าปีศาจ คนส่วนใหญ่ล้วนรวมตัวอยู่ด้วยกัน ถ้าเข้าสู่อการต่อสู้ซึ่งหน้า ความสามารถของยอดฝีมือเผ่าปีศาจแม้จะแข็งแกร่งแค่ไหนก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นคู่ต่อสู้ของผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์หลายร้อยคน

สีหน้าของหนานเค่อยังคงไม่แยแส ไม่ได้อธิบายอะไร เพียงพูดว่า "ถ้าสวี่โหยวหรงและเงินฉางเซิงพบยอดฝีมือคนอื่นในสภาพเช่นนี้อาจจะตายเร็วกว่าเดิม"

น้ำกระเซ็นระหว่างกอดันนกและชายฝั่งค่อยๆ สงบลง จากนั้นก็ถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็งบางๆ ชั้นหนึ่ง

ร่างกายของเงินฉางเซิงถูกลากจนเปียกชุ่ม ละอองน้ำเหล่านั้นกลายเป็นเกล็ดน้ำแข็งอย่างรวดเร็ว คิ้วและจอนผมย้อมด้วยเกล็ดน้ำแข็งจนดูราวกับผุดผองออกก่อนวัย เดิมทีเขาก็มีความเป็นผู้ใหญ่ในตัวอยู่แล้ว ภาพเช่นนี้มองแล้วเห็นถึงความผันผวนของชีวิตอย่างบอกไม่ถูก

แน่นอนว่าสวี่โหยวหรงสังเกตเห็นความผิดปกติของร่างกายเขา เล็กคิ้วเล็กนอย จับชีพจรให้เขาอีกครั้ง พบว่าปรารถนแท้ของคนผู้นี้เจือจางเหมือนก่อนหน้า แต่สภาพบาดเจ็บตามอวัยวะภายในกลับดีขึ้น เพียงแต่การเต้นของหัวใจและการหายใจยังคงช้ากว่าคนปกติมาก ไม่รู้ว่าเป็นความพิเศษของการฝึกบำเพ็ญเพียรของคนผู้นี้หรือเป็นสัญญาณของความตาย

เนื่องจากฤทธิ์ของพิษ สายตาของนางยังคงพร่ามัว เห็นเพียง
คิ้วตาของคนผู้หนึ่งที่พอจะชัดขึ้นบ้างในแสงอรุณ บนนั้นเต็มไปด้วย
เกล็ดน้ำแข็ง มองดูแล้วมีความแก่ชราเล็กน้อย นางสงบนิ่งอยู่สักพัก
ค่อยยื่นมือไปเปิดเกล็ดน้ำแข็งเหล่านั้นบนใบหน้าของเขาทิ้ง จากนั้น
นางชะงักไป ไม่เข้าใจว่าทำไมตนเองถึงทำเช่นนั้น

เดินเข้าไปยังป่าไม้ที่ปกคลุมด้วยแสงอรุณ เหยียบย่ำไปไม้ที่
ร่วงหล่นทับถมไปอย่างเงียบๆ หลังเดินไปหลายสิบจั้งนางก็หยุด
ก้าวทำอีกครั้ง มองไปยังเทือกเขาสายหนึ่งไกลออกไป

ในป่าไม่มีเส้นทางที่คนก่อนหน้าเดินผ่าน แม้จะถูกใบไม้ร่วงปกปิด
แต่ก็ยังพอที่จะเห็นร่องรอย นางย่างก้าวไปข้างหน้า จากนั้นก็เลี้ยว
ที่ข้างหน้าเชิงเขา กลายเป็นรูปร่างตัวอักษร 'จือ'*

นางวางเงินฉางเชิงลงบนกองใบไม้ร่วง หยิบธนูคู่ถนัดออกมา
ดึงสายธนูเล็งที่นั่นไว้โดยไม่ได้พูดอะไร

ลมและแสงยามรุ่งอรุณลอดผ่านป่าไม้ แสงอรุณสัมผัสสายธนู
เป็นครั้งแรก ดุจนิ้วมือที่นุ่มนวลที่สุดแตะไปที่สายธนู เค่อต่อไป
เตรียมที่จะปล่อยออก

ใบไม้ใบหนึ่งถูกลมพัดร่วงหล่นจากปลายกิ่งไม้ ค่อยๆ ร่อนลง
ในโลกที่พร่ามัวตรงหน้านาง จนกระทั่งตกลงไปยังปลายเท้าของนาง

ธนูยาวไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว ขนตาของนางไม่กระดิก สีหน้า
สงบและจดจ่อ มองเพียงแค่ว่าเทือกเขาสายนั้น มองสถานที่ที่ว่างเปล่า
ไร้แววผู้คน

ในขณะที่ใบไม้ใบนั้นตกลงที่ปลายเท้าของนาง เสียงแก่ชรา
เสียงหนึ่งดังออกมาจากบริเวณหน้าเชิงเขา "เป็นมิตรหรือศัตรู?"

* ตัวอักษร 'จือ' (之) รูปร่างลักษณะเหมือนทางสลับพันปลา คดเคี้ยวตลอดไปมา

ตามเสียงนี้ สิ่งที่ปรากฏออกมาเป็นอันดับแรกตรงพื้นที่ว่าง นอกเชิงเขาคือมือข้างหนึ่ง ตรงข้อมือมีเส้นขนวนผูกอยู่ ในมือกำแผ่นไม้ แผ่นหนึ่ง บนแผ่นไม้ปักสัญลักษณ์ของพรรคที่ดูแล้วซับซ้อนอย่างยิ่ง สัญลักษณ์นั้นเป็นสีแดงชาด แม้อยู่ห่างไกลขนาดนี้ก็สามารรู้ลึกได้ถึง ความร้อนที่ชัดเจน

ผู้บำเพ็ญเพียรผ่านมนุษย์ที่เข้าสวนใจล้วนมีเส้นขนวน แผ่นไม้ แสดงสัญลักษณ์พรรคเพื่อยืนยันตัวตน การกระทำหนึ่งที่ย้ายตายแทน ความหมายจำนวนมาก หลีกเลียงความเข้าใจผิดที่ไม่จำเป็น สามารถ มองออกได้ว่าเจ้าของเสียงขรเสียงนั้นระมัดระวังตัวอย่างยิ่ง

สวี่โหยวหรงมองเห็นได้แค่ภาพพว้าเลือน แต่นางพึงแววป้องกัน และระมัดระวังจากเสียงของคนคนนั้นออก นึกถึงการต่อสู้ตามธรรมเนียม และกลืนความเล็ดหลังเปิดสวนใจ นึกถึงตัวเองที่ทั้งตัวเต็มไปด้วยเลือด ง่ายที่จะถูกเข้าใจผิดจริงๆ นางพูดว่า "ไม่ใช่ศัตรู"

เจอกันครั้งแรกแน่นอนว่ายังไม่อาจนับว่าเป็นมิตรสหาย แต่ก็ ไม่ใช่คู่ต่อสู้ นี่คือการอธิบายที่นางยืนยันออกมา

หลังจากนั้นสักพักคนคนหนึ่งก็เดินออกมาจากพื้นที่ว่างหน้าเชิงเขา คนคนนั้นทั้งศีรษะเต็มไปด้วยผมสีขาว ใบหน้าแก่ชรา อย่างน้อย ต้องอายุเกินกว่าร้อยปี สีหน้าท่าเดินสงบนิ่งและหนักแน่นอย่างมาก ไม่ปิดบังความระมัดระวังของตัวเอง ขณะเดินออกมา มือขวาที่อยู่ ข้างเอวกำศัสตราวุธชิ้นหนึ่ง สามารถลงมือได้ตลอดเวลา รักษา ระยะห่างจากสวี่โหยวหรงในระยะที่เขาคิดว่าปลอดภัย

เขาให้ความสำคัญกับระยะห่างมาก มันทำให้เขารู้สึกถึงความ ปลอดภัยและก็ทำให้ฝ่ายตรงข้ามสบายใจได้ด้วย หากไม่ใช่ผู้อาวุโส ที่ฝึกบำเพ็ญเพียรผ่านลมหนาวหิมะฝนมาหลายปีย่อมไม่มีความรู้สึก

พอดิบพอดีที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้

สวี่โหย่วหวังรู้สึกถึงลมหายใจที่ไม่ปิดบังแต่ก็ไม่ตั้งใจแสดงออกของฝ่ายตรงข้าม มั่นใจว่าผู้เฒ่าคนนี้เป็นผู้แข็งแกร่งระดับปลายของชั้นทะเลวงเวจี สีน่านบนใบหน้ายิ่งมายิ่งผ่องคลาญ

นางปล่อยสายธนู ลดธนูลงพลางพูดว่า "เรียนถาม ผู้อาวุโสท่านนี้ ชื่อเสียงเรียงนามว่ากระไร"

กฎเกณฑ์ในสวนโจวโหดร้ายมาตลอด อีกทั้งตอนนี้ไม่ได้อยู่ในสวนป่าทั้งสามแห่ง ผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์ที่ซ่อนอยู่ในป่าเขาล้วนเป็นยอดฝีมือ

สำหรับการตามหาขุมทรัพย์ในสวนโจว ตามความคิดที่ส่งต่อกันมา พบเจอกับคนไม่แน่อาจเป็นการต่อสู้ที่โหดร้ายสนามหนึ่ง ต้องรู้ว่าฝั่งตรงข้ามมีความเป็นไปได้มากที่ไม่รู้ข่าวว่าเผ่าปีศาจเข้ามาในสวนโจวแล้ว ฉะนั้นนางจึงพูดไปโดยตรงอย่างสงบ "เผ่าปีศาจได้เข้ามาในสวนโจวแล้ว พวกข้าถูกเผ่าปีศาจลอบโจมตี"

นี่ยังคงเป็นการอธิบาย เพียงแต่ในคำอธิบายเพิ่มความหมายบางอย่างรางเลือน เผ่าปีศาจที่ลอบเข้ามาในสวนโจวได้แน่นอนว่าต้องแข็งแกร่ง แต่ต้องลอบโจมตีถึงจะทำร้ายนางได้ ฉะนั้นนางแน่นอนว่าก็ต้องแข็งแกร่งเช่นกัน

ไม่รู้ว่าผู้เฒ่าคนนี้รับรู้ผลลัพธ์ที่นางต้องการให้เขารับรู้จากคำอธิบายที่มองดูเหมือนไม่ตั้งใจได้หรือไม่ ชัดเจนมากกว่าผู้เฒ่าคนนี้เป็นแบบที่นางคาดเดาไว้ก่อนหน้านี้ นั่นคือตั้งแต่เข้าสวนโจวมาก็ซ่อนอยู่ในป่าเขาที่สืบหาเบาะแสร่องรอยได้ยาก ตั้งใจหลีกเลี่ยงการปฏิสัมพันธ์กับผู้บำเพ็ญเพียรอื่น กระทั่งถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้ข่าวเรื่องเผ่าปีศาจเข้ามาในสวนโจว ด้วยเหตุนี้ตอนที่ได้ยินคำพูดของนาง

จึงตกใจอย่างยิ่ง

"เผ่าปีศาจเข้ามาในสวนใจได้อย่างไร"

ผู้เฒ่าตกใจอย่างมาก แต่กลับไม่มีความหวาดกลัวใดๆ เขามองไปยังเส้นขนวนที่ข้อมือของตัวเอง พุดเชิงเสียดสีว่า "มิน่าเล่าถึงมีสิ่งประหลาดเกิดขึ้นมากมาย"

ชัดเจนมากว่าเขาหาขุมทรัพย์ในสวนใจสำเร็จ หาสิ่งที่ตัวเองต้องการเจอแล้ว และได้ลองจุดเผาเส้นขนวนเพื่อออกไป ทว่ากลับล้มเหลว

สวีหย่วหรงไม่ได้อธิบาย เพราะกลองของเผ่าปีศาจซับซ้อนเกินไป อีกทั้งยังไม่จำเป็น

ผู้เฒ่าคนนั้นมองไปยังเงินฉางเชิงที่อยู่บนกองใบไม้ร่วงด้านหลังนาง เห็นเขามีเกล็ดน้ำแข็งเต็มตัวก็รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย ถามว่า "คนนี้เป็นสหายของเจ้าหรือ"

สวีหย่วหรงส่ายหัวพุดว่า "ข้าไม่รู้จักเขา เพียงแต่เห็นเขาถูกผู้แข็งแกร่งเผ่าปีศาจโจมตี บังเอิญช่วยไว้ได้"

"ในเวลาเช่นนี้ยังไม่สิ่งที่จะช่วยเหลือคน ดรุณีน้อยนี้ใช้ได้" ผู้เฒ่ามองนางพลางแสดงสีหน้าชมเชย พุดต่อไปว่า "ว่าแต่พวกเจ้าจะไปไหนหรือ"

"ผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์กำลังรวมตัวกันอยู่ที่สวนป่าสามแห่งเดิมข้าตั้งใจว่าจะพาสหายคนนี้ไปด้วย แต่เพราะได้รับบาดเจ็บ เดินทางไม่รวดเร็ว อย่างน้อยยังต้องการเวลาอีกครึ่งวัน กังวลว่าจะถูกเผ่าปีศาจไล่ตามทัน ไม่คิดว่าจะได้พบกับผู้อาวุโส อยากรบกวนผู้อาวุโสไปบอกข่าวกับคนอื่นๆ ว่าจะให้ช่วยมารับพวกข้าที่"

ผู้เฒ่าคนนั้นแสดงสีหน้าไม่เห็นด้วย พุดว่า "เดินไปด้วยกันก็ได้"

แล้ว ข้าส่งพวกเจ้าไป จะให้พวกเจ้าอยู่เสี่ยงภัยตรงนี้ได้อย่างไร"

"ยอดฝีมือเผ่าปีศาจที่ลอบเข้ามาในสวนใจมีความสามารถ
อย่างมาก ผู้อาวุโสจะดูแลพวกข้าสองคน เกรงว่า..."

คำพูดยังเอื้อนเอ่ยไม่หมด แต่เห็นได้ว่าเป็นความปรารถนาดี

ผู้เฒ่าคนนั้นหัวเราะขึ้นมา "ถ้าอยู่นอกสวนใจไม่แน่ว่าจะต้อง
ระวังหน่อย นี้อยู่ในสวนใจ ข้ากลับอยากเจอผู้แข็งแกร่งเผ่าปีศาจ
ที่เจ้าพูดถึงเหล่านั้น"

รอยยิ้มของนางเรียบเฉย สีหน้านิ่งสงบ แต่สายตาประณีประนอม
สว่างชัด มีความมั่นใจในสิ่งที่พูดอย่างมาก

ผู้แข็งแกร่งชั้นทะลวงอเวจีระดับปลายคนหนึ่ง อยู่ในสวนใจ
น่าจะรู้เทียมทาน ความมั่นใจในตนเองของผู้เฒ่าก็มีเหตุผลเช่นกัน

ไม่รู้ทำไมสวี่หย่งหวังถึงไม่ได้บอกกับฝ่ายตรงข้ามว่าผู้แข็งแกร่ง
เผ่าปีศาจที่เข้ามาในสวนใจน่าสะพรึงกลัวกว่าชั้นทะลวงอเวจีระดับปลาย
ทั่วไป ยิ่งไม่ต้องพูดถึงหนานเค่อหนั้น

นางแสดงสีหน้าที่ทั้งประหลาดใจทั้งเคารพขณะถามว่า "ขอถาม
ผู้อาวุโส ท่านคือ?"

"ข้าแซ่ไป ชื่อไห่ บำเพ็ญเพียรอยู่ในพรรคลั่วหยาง (ตะวันตก)
สองร้อยกว่าปี น้อยมากที่จะออกจากพรรคมานาน คิดว่าเจ้าก็คง
ไม่รู้จัก"

สวี่หย่งหวังชะงัก รู้สึกตกตะลึงต่อนามนี้อยู่บ้าง

อันที่จริงแล้วนางรู้สึกหนาวยะเยือกเล็กน้อย

ตอนที่ 3

ข้าต้องการ...ของเจ้า

พรรคลั้วหยางเป็นพรรคที่พิเศษมากในผืนพิภพ ไม่ใช่สังกัดศาสนาหลวงเหนือได้สักแขนง เพราะวิทยายุทธ์และการฝึกบำเพ็ญเพียรของพรรคนี้ไม่ได้ใช้การชำระล้างกระดูกด้วยแสงดวงดาวเป็นพื้นฐาน แต่เป็นการใช้เพลิงปฐพี พรรคนี้อยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ ข้างภูเขาที่โดดเดี่ยวลูกหนึ่ง ผู้บำเพ็ญเพียรในพรรคน้อยมากที่จะปรากฏตัวสู่สายตาชาวโลก ไม่คิดว่าการเปิดสวณโจวปีนี้จะมีคนจากพรรคนั้นมา

ถ้าเป็นผู้บำเพ็ญเพียรทั่วไปก็คงเป็นอย่างที่ผู้เฒ่ากล่าวไว้ไม่เคยได้ยินชื่อพรรคนี้นะ แต่นางไม่ใช่ผู้บำเพ็ญเพียรทั่วไป ในฐานะที่เป็นธิดาเทพรุ่นต่อไป ไม่ว่าจะเป็นตอนที่อยู่ในจิตตูหรือภายหลังที่อยู่สถานศึกษาหนานซี นอกจากบำเพ็ญเพียรและศึกษาวิธีถอดแปลคัมภีร์สวรรค์ นางยังต้องเรียนรู้เกี่ยวกับแต่ละพรรคแต่ละสำนักในผืนพิภพ ฉะนั้นนางจึงรู้จักพรรคลั้วหยาง

นางยังรู้จักผู้เฒ่าที่ชื่อว่าไป๋ไห่ เขาเป็นผู้อาวุโสของพรรคลั้วหยาง

ความสามารถแข็งแกร่ง บุคลิกนิสัย...เย็นชากระหายเลือด

"ที่แท้ก็เป็น...ผู้อาวุโสของพรรคลั่วหยาง"

เสียงของนางชะงักกลางคัน มองดูแล้วราวกับว่าไม่รู้จักศิษย์
พรรคลั่วหยางผู้นี้ อีกทั้งยังพูดทวนอย่างมีมารยาทซ้ำอีกรอบ

ไปให้มองนางพลาจารู้สึกว่าน่าสนใจ ถามว่า "เจ้าเป็นศิษย์ของ
พรรคไหน"

สวี่ไห่ยวหรงทำความเคารพ ตอบด้วยสีหน้าเคารพศรัทธา "ผู้เยาว์
เป็นคนเผ่าภูตเพราะ ไม่ได้สังกัดพรรคใด"

ไปให้แปลกใจเล็กน้อย ราวกับคิดไม่ถึงว่าเด็กสาวผู้นี้เป็นคน
เผ่าภูตเพราะ จากนั้นก็พูดว่า "ไปกันเถอะ"

พูดเสร็จเขาก็เดินไปหาสวี่ไห่ยวหรงอย่างเป็นธรรมชาติมาก
ราวกับเตรียมจะไปพวงเงินฉางเชิงที่นอนสลบไสลอยู่ในกองใบไม้ร่วง
แทนนาง

"เจ้าคะ ผู้อาวุโส"

กล่าวจบสวี่ไห่ยวหรงก็หิ้วเงินฉางเชิงออกมา เดินไปยังฝั่งตรงข้าม
อย่างเป็นธรรมชาติเช่นกัน เหมือนกับเด็กที่เชื่อฟังคำสั่งของผู้อาวุโส

ไม่ว่าจะเป็นนางหรือไปให้ล้วนไม่ได้สังเกตว่าเปลือกตาของ
เงินฉางเชิงกระตุกเล็กน้อย คล้ายกับกำลังจะตื่นขึ้นมา แต่สุดท้ายแล้ว
ก็ไม่ได้ตื่น

บนใบไม้ร่วงมีเสียงกรอบแกรบดังขึ้น นั่นเป็นเสียงเหยียบทับ
ของพื้นรองเท้า ทุกเสียงที่ดังขึ้นนั้นแปลวาระยะห่างได้ลดลง

ไปให้huge ก็หยุดก้าวเท้า พูดอย่างเป็นธรรมชาติว่า "เจ้าได้รับ
บาดเจ็บหนักขนาดนี้ น่าสหายคนนั้นมาให้ข้าดูแลเถอะ"

สวี่ไห่ยวหรงพูดด้วยสีหน้าสงบนิ่ง "ขอบคุณผู้อาวุโสคุณธรรม

สูงส่ง ข้าบาดเจ็บไม่มาก ยังสามารถทนได้อยู่ ฉะนั้นไม่เป็นไร"

ตอนนี้ระหว่างสองคนห่างกันประมาณสิบกว่าจั้ง

แต่ไม่มีใครเดินไปข้างหน้าแม้สักก้าว

เสียงกรอบแกรบของใบไม้ร่วงแตกสลายไม่ดังขึ้นอีก ในป่ากลับมาเงียบสงบอย่างไว้ที่เปรียบอีกครั้ง กระทั่งพูดได้ว่าเงียบเหงาไปทั่วทั้งบริเวณ

ผ่านไปเป็นเวลานานมาก ในป่ามีเสียงถอนหายใจดังขึ้นมา

สีหน้าของไปให้มีความเสียดายเล็กน้อย มองนางพลางพูดว่า "ตั้งแต่พบเจอกันจนถึงตอนนี้ไม่มีความผิดพลาดใดๆ ทั้งสิ้น สมบูรณ์แบบอย่างยิ่ง"

สวีหย่วหรงมองเขาพลางพูดอย่างสงบว่า "เจ้าก็เช่นกัน"

ชัดเจนมาก นางไม่เรียกขานฝ่ายตรงข้ามว่าผู้อาวุโส คำว่าท่านก็เปลี่ยนเป็นเจ้า

ไปให้เลิกคิ้วเล็กน้อย ถามด้วยความไม่ค่อยเข้าใจว่า "ก่อนหน้านี้ระยะห่างประมาณร้อยกว่าจั้ง ท่านสามารถยิงธนูใส่ข้า เหตุใดถึงไม่ทำอย่างบอกว่าตอนนั้นท่านมองข้าไม่ออก"

เขาไม่ถือตัวในฐานะที่เป็นผู้อาวุโส คำว่าเจ้าที่เรียกสวีหย่วหรงเปลี่ยนเป็นท่านที่แสดงถึงความเคารพ

สวีหย่วหรงไม่ได้อธิบายเพราะนางไม่ยากให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ว่าปรารถนาแท้ของตัวเองแห้งเหือดแล้ว ไม่อาจมั่นใจได้ว่าลูกธนูอยู่จะยิงสังหารผู้แข็งแกร่งขึ้นทะลวงอเวจีระดับปลายจากกระยะไกลได้

ถ้าใกล้กว่านั้น ใกล้เช่นตอนนี้ เพียงแค่ฝ่ายตรงข้ามก้าวเข้ามาอีกก้าวนางก็จะลงยิงธนูสังหารดู แต่น่าเสียดายที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ก้าวเท้า

นางในตอนนั้นแท้จริงแล้วรู้สึกเสียดายเป็นอย่างมาก
ไปให้มองนางพลางถามว่า "ท่านมองเจตนาของข้าออกนานแล้ว?"
สวี่ไหย่วหรงสงบคำไม่พูดจา เท่ากับว่ายอมรับ
"เพราะเหตุใดเล่า ข้าคิดว่าตัวเองแสดงได้ดีมาก"
คำตอบของสวี่ไหย่วหรงง่ายดายมาก "ความรู้สึก"
ไปให้ทอดถอนใจพูดว่า "นี่น่าจะเป็นพรสวรรค์แห่งสายเลือด
ในตำนาน"

พูดเสร็จเขาก็โบกฝ่ามือผ่านอากาศไปทางหน้าผากของสวี่ไหย่วหรง
คราหนึ่ง

เปลวไฟสีแดงมืดยปรากฏออกมาข้างฝ่ามือของเขา
ขณะฝ่ามือเคลื่อนไปข้างหน้า หนึ่งฝ่ามือกลายเป็นหลายสิบฝ่ามือ
คลุมสี่ทิศแปดทางของสวี่ไหย่วหรง

ท้องฟ้าเหนือป่าไม้กลายเป็นสีแดงมืด

เปลวไฟสีแดงมืดเหล่านั้นเทียบกับเปลวไฟธรรมดาเหมือนจะ
ร้อนกว่า และรู้สึกว่าจับต้องได้ชนิดหนึ่ง ก็เหมือนกับหินหนืดใต้ดิน
ที่ร้อนลวกไร่ที่เปรียบ

ใบไม้สีเขียวที่ปลายกิ่งไม้พลันม้วนโค้งอย่างรวดเร็ว เปลือกต้นไม้
เริ่มเกิดรอยแตก ความร้อนในอากาศจู่ๆ ก็เพิ่มสูงขึ้น

อีกเพียงครู่เปลวไฟสีแดงมืดในที่แห่งนี้ก็จะม้วนสวี่ไหย่วหรงและ
เงินฉางเชิงเข้าไป

ในเวลาเดียวกับที่ไปให้ออกฝ่ามือ เท้าขวาของสวี่ไหย่วหรง
เหยียบลงบนพื้นดิน เสียงตึกเสียงหนึ่งดังขึ้น ใบไม้ร่วงรอบกายนาง
และเงินฉางเชิงลั่นสะเทือนขึ้นมาจากพื้นดิน บินระบำทั่วฟ้า

ใบไม้ร่วงไม่สามารถบดบังเปลวไฟสีแดงมืดที่มาพร้อมเงาฝ่ามือ

พันหมื่นสายเหล่านั้น เสียงตุมดังขึ้นหนึ่งเสียง จู่ๆ ก็ลุกโชนขึ้นมา กลายเป็นทะเลไฟที่บ้าคลั่งรุนแรง

เปลวไฟนี้ปิดบังสายตาและจิตสังหารที่ซ่อนอยู่ในเงาฝ่ามือ พันหมื่นสายของไป่ไห่

นี่ก็คือหลักการใช้ไฟด้านไฟ

หยาบยี้มการแผดเผาอย่างรุนแรงของทะเลไฟ สวิ๋โหย่วหรงหิ้วเงินฉางเชิงขึ้น เลื่อนหายกลายเป็นเงาสายหนึ่ง ปรากฏยังหน้าผาที่อยู่นอกแนวป่าไม้

นั่นเป็นสถานที่เดียวที่ฝ่ามือไฟของไป่ไห่ปกคลุมไปไม่ถึง และก็เป็นที่ที่นางเล็งไว้แต่แรก แน่นอนว่าไม่อาจทะลุผนังผาเข้าไป แต่ผนังผาแห่งนั้นมีถ้ำแห่งหนึ่ง

ก่อนจะเริ่มบทสนทนาที่แผ่เงารื่นไปด้วยรังสีฆ่าพันนี้ นางก็สังเกตเห็นถ้ำหน้าผาแห่งนี้แล้ว ในขณะเดียวกันก็ได้คำนวณ หากแย่งชิงความได้เปรียบในสนามต่อสู้นี้มาไม่ได้ นางก็เตรียมทางหลบหนีให้ตัวเองไว้เรียบร้อยแล้วเช่นกัน

ถ้ำหน้าผานี้ก็คือทางหลบหนี แต่ไม่มีทางออกด้านหลัง

ทะเลไฟในป่าสับสนวุ่นวายเล็กน้อย ไป่ไห่ทะลวงอากาศไล่ตามมาถึง สีหน้าซึ่งขึงตึงเดียว ออกฝ่ามืออีกครั้ง

เงาฝ่ามือที่มีเปลวไฟสีแดงมีดนับหมื่นพันจู่ๆ กลายเป็นเส้นไฟที่ตรงดิ่งหนึ่งสาย กระแทกไปที่ด้านหลังสวิ๋โหย่วหรงที่อยู่ในถ้ำ เสียงตุมตุม ผู้เฒ่าของพรรคฉั่วหยางรู้ว่าเด็กสาววัยเยาว์ที่ตัวเองจะสังหารในวันนี้ มีฐานะสูงส่งระดับใด มีหรือจะกล้าออกมามือไว้สักครั้ง ยิ่งไม่เหลือเส้นทางถอยหนีใดๆ ให้กับตัวเอง เพิ่งลงมือก็ใช้ฝ่ามือตะวันพลบที่มีอำนาจรุนแรงที่สุด อีกทั้งยังใช้พลังที่สั่งสมบำเพ็ญเพียรมาทั้งชีวิต

จนหมด

สวี่โหยวหรงหันกลับมา มองเปลวไฟที่ซ่อนพลังอันน่ากลัวเอาไว้
สายนั้น สีหน้ายังคงสงบนิ่ง พลิกข้อมือข้างหนึ่ง แทงคันธนูเข้าไปที่พื้น
พื้นถ้ำหน้าผาแข็งแกร่งอย่างมาก เกิดเสียงดังเปรี้ยะหนึ่งเสียง
พื้นหินแตกเป็นรอยร้าว ถึงเด็ดเดี่ยวเสียบเข้าไปในพื้นลึกอย่างมาก
แต่ยังคงสูงกว่าตัวนาง

เพียงชั่วพริบตาถึงไม้พลั่งงอกออกมาจากคันธนู ใบไม้สีเขียว
จำนวนมากงอกออกมาจากปลายกิ่ง ไหวเอนเล็กน้อยท่ามกลางอากาศ
ที่ถูกเปลวไฟแผดเผาจนบิดเบี้ยว นำมาซึ่งลมที่สดชื่นอย่างยิ่งสายหนึ่ง
กระจายเต็มปากถ้ำ

กระบวนการนี้ยากที่จะใช้คำพูดมาบรรยาย

กาลเวลาที่ยาวนานพลันรวบลงอยู่ในช่วงเวลาี่

ต้นไม้สูงใหญ่ต้องใช้เวลาที่ปีถึงจะก่อร่างสร้างเป็นต้นหนัก
หลังหนึ่งได้

นี่เป็นการเจริญเติบโตของต้นอู่ถงที่โดดเด่นหนึ่ง และก็
เป็นการก่อร่างสร้างต้นหนักหลังหนึ่งเช่นกัน

คันธนูต้นถงเปลี่ยนเป็นต้นอู่ถงและกลายเป็นต้นหนักต้นถง
ไซแล้ว นี่ก็คือต้นหนักถงก* ที่พระราชวังแห่งต้าโจวหลังนั้น ต้นหนัก
ที่เคยกักขังเงินฉางเชิงเอาไว้หนึ่งคืน

อู่ถงในฐานะที่เป็นศีศตราชูคู้เพียงหนึ่งเดียวบนทำเนียบร้อย
ศีศตราชูคู้ ที่จริงแล้วยังมีวิธีใช้ที่ยอดเยียมเช่นนี้ เหล่าธิดาเทพ
รุ่นก่อนหน้าของสำนักศึกษาหนานซีคาดไม่ถึงว่าจะนำต้นหนักถงก
ซ่อนเอาไว้ในธนูอู่ถง!

* คันธนูต้นถงและต้นหนักต้นถง ออกเสียงเหมือนกันคือ 'ถงก'

ตำหนักกงก่งเป็นค่ายกลชนิดหนึ่ง ใช้สำหรับกักขังศัตรู...แข็งแกร่ง
อย่างมาก ใช้สำหรับป้องกัน...หนทางไร้ที่เปรียบ

เสียงตูมดังขึ้นเสียงหนึ่ง นั่นเป็นเสียงเปลวไฟขยายกว้างอย่าง
รวดเร็วและเป็นเสียงปะทะของคลื่นไฟที่ชนกับกำแพงหินเช่นกัน

ที่ปากถ้ำ เปลวไฟลุกลามขึ้นฟ้า ใบต้นอุ้งที่เล็กเขียวราวกับ
ถูกแผดเผาไปทั้งแถบ ทว่าเส้นไฟสายนั้นกลับไม่สามารถข้ามฝ่า
ต้นอุ้งต้นนี้ไปได้แม้แต่ซุนเดียว

นี่เป็นต้นอุ้งซึ่งเป็นรังของหงส์ฟ้า หงส์ฟ้าก็คือไฟ เลือดของมัน
คือไฟ ร่างกายก็เป็นไฟ อยู่ร่วมกันกับหงส์ฟ้ามาหนึ่งปี ในต้นอุ้ง
เต็มไปด้วยแก่นเพลิงและจิตวิญญาณเพลิง แล้วจะกลัวไฟได้อย่างไร
ไม่ต้องพูดถึงว่าเป็นเปลวไฟที่มาจากฝ่ามือตะวันตกบ ต่อให้นาญคนนี้
โยนเข้าไปในหุบเหวเพลิงของพรคิ้วหยางก็ไม่สามารถทำลายได้
แม้แต่หน่อย

กิ่งไม้เขียวยื่นออก กางกันหน้าผาออกเป็นสองโลก ก้นเพลิงปรูฟี่
อันเร้าร้อนและไปให้ไวข้างนอก

สวี่เหว่ยทรงมองไปให้ผ่านเปลวไฟ สีหน้าสงบนิ่ง ไม่พูดจา

สีหน้าของไปให้เคร่งขรึมอย่างมาก แต่ไม่ได้รู้สึกถึงความท้อแท้
ใดๆ เมื่อเปลวไฟที่ถูกเขาเรียกออกมาไม่อาจทะลุการป้องกันของ
ศัสตราวุธของนางได้ เขามองนางพลาญพูดว่า "พรคิ้วหยางของข้า
ตั้งอยู่ในหุบเขาโยวหั่ว (เพลิงอเวจี) ที่นั่นนอกจากเพลิงปรูฟี่ที่ร้อนแรง
น่าเกรงขาม สิ่งที่มีมากที่สุดก็คือไอพิษ ไอพิษและเพลิงปรูฟี่เหล่านั้น
ต่างก่อเกิดและหักล้างกัน ข้าอยากรู้มากกว่าหนวยาวคั่นนี้ของท่านจะ
สามารถต้านพวกมันได้ไหม"

พูดเสร็จเขาก็เก็บฝ่ามือตะวันตกบ เดินไปยังหน้าต้นอุ้ง ตบลงไป

อีกครึ่งอย่างไม่ลั้งเลแม้แต่นิด

ครั้งนี้ไม่มีเปลวไฟที่ร้อนลวกเกิดขึ้น มีเพียงลมหายใจที่แผ่วจาง แต่แปลกประหลาดสายหนึ่ง พร้อมกับฝ่ามือของเขาพ่นสิ่งที่คล้าย ละอองทรายออกมามากมาย ตกลงบนกิ่งแห้งและใบเขียวของต้นอู่ถ้ง

จู่ๆ ต้นอู่ถ้งสีเขียวสดก็เหมือนกับยืนต้นอยู่มาเป็นเวลานาน หลายปีท่ามกลางฤดูที่รายเต็มท้องฟ้า ปกคลุมด้วยฝุ่นหนาชั้นหนึ่ง ไม่พ่นกลับไปที่ชีวิตที่วาดจเดิม

ละอองเหล่านั้นรวมขึ้นจากเม็ดทรายที่เล็กละเอียดยิ่ง เม็ดทราย ทุกเม็ดล้วนคือพิษที่ไปให้หายใจเข้าออกตลอดนับร้อยปีในหุบเขาไยวหัว

ผิวนอกต้นอู่ถ้งที่ค่อยๆ เข้มขึ้นนั้นไม่สำคัญ ที่น่ากลัวคือละอองธุลี เหล่านั้นแพร่เข้าตัวคนธนูอย่างไม่หยุดหย่อน ใบไม้สีเขียวบนต้นอู่ถ้ง เกิดจุดด่างสีเทาที่ละเอียดเล็กจำนวนมาก อีกทั้งจุดด่างเหล่านั้นยัง ขยายอย่างรวดเร็วชนิดที่สามารถมองด้วยตาเนื้อได้ ที่เปลือกต้นไม้ ก็เกิดรอยแตกที่น่ากลัวจำนวนมากเช่นกัน ละอองพิษซึมลึกเข้าไป ข้างในอย่างต่อเนื่อง

ถ้าเป็นเวลาปกติสวี่ไยวหวังสามารถทำให้อู่ถ้งไม่แปดเปื้อน ละอองธุลีแม้แต่นิด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลือดหงส์ฟ้าของนางจะถูกพิษ ที่เล็กจ้อยปานนั้นปะปน

แต่ตอนนี้นางฟิงฟาได้แค่ตัวอู่ถ้งในการต่อสู้กับโอพิษเพลิงอเวจี พิษที่มาจากส่วนลึกใต้ดิน ธนูของนางจะทนไหวได้นานแค่ไหน

นางมองผู้เฒ่าของพรรคลั่วหยาง ถามอย่างสงบว่า "เหตุใดเจ้า ต้องทำเช่นนั้น"

ไปให้พูดว่า "ทุกคนที่เข้าสวนใจล้วนเพื่อผลประโยชน์ แน่แน่นอนว่า ข้าก็ไม่ต่าง"

"เจ้ามันใจว่า...จะได้รับผลประโยชน์จากตัวข้ามากกว่าขุมทรัพย์ในสวนใจ?"

ไปให้ยิ้มเล็กน้อย "ข้ามันใจอย่างมาก"

สวี่ไหย่วหวงพูดอย่างไม่แยแส "ข้าสามารถให้ผลประโยชน์แก่เจ้าได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ผลประโยชน์ที่เจ้าจินตนาการไม่ถึง"

ผืนพิภพในตอนนี้มีสำนักพรรคตระกูลของผู้บำเพ็ญเพียรอยู่มากมาย ล้วนมีสมบัติลับ พรรคที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์อย่างพรรคลั่วหยางก็ไม่แตกต่าง แต่นางมีสิทธิ์ที่จะกล่าววาทะเช่นนี้ อีกทั้งฝ่ายตรงข้ามไม่เชื่อไม่ได้

"ได้รับความเมตตาจากทั้งยอดเขาเซิงหนี่วและราชสำนักต้าโจวแน่นอนว่าเป็นเรื่องหาได้ยากยิ่ง สิ่งที่น่าเสียดายคือถ้าไม่บังคับให้ท่านเข้าสู่สภาพแวดล้อมที่สิ้นหวังจะได้รับผลประโยชน์ขนาดนี้ได้อย่างไร"

"เจ้ารู้ว่าข้าคือใครมาตลอด?"

"ไช่ ธิดาเทพ...ข้าพูดไม่ผิดไช่หรือไม่" ได้ยินว่าทุกพรรคของยอดเขาเซิงหนี่ว ไม่ว่าจะเป็นศิษย์ของวัดฉือเจียนหรือสำนักศึกษาหนานซีล้วนเรียกขานเจ้าเช่นนี้" ไปไหมมองนางพลางพูด "เมื่อคืนข้าอยู่ด้านล่างยอดเขามู่อวี่ เห็นปิกไฟที่ทางออกของท่าน"

"รู้ว่าข้าเป็นใคร เจ้ายังกล้าไม่ให้ความเคารพ เจ้าบำเพ็ญเพียรเกินสองร้อยปีแล้ว ยังควบคุมความโลภของตัวเองไม่ได้อีกหรือ เหตุใดต้องบ้าคลั่งปานนี้"

ขณะพูดสีหน้าของนางสงบอย่างมาก รวากับไม่มีความโกรธอย่างสิ้นเชิง แต่มีความรู้สึกเหมือนคนจากเบื้องบนปรายตามองเบื้องล่างชนิดหนึ่ง

"ความโลภทำให้คนบ้าคลั่ง แต่ข้าไม่ใช่คนบ้าที่แท้จริง ถ้าอยู่

นอกสวนโจว เวลานี้ข้าจะคุกเข่าอยู่ต่อหน้าท่าน จวบพื้นดินที่อยู่
เบื้องหน้ารองเท้าของท่านอย่างแน่นอน ทว่า...ที่นี่เป็นสวนโจว อีกทั้ง
ท่านยังถูกองค์หญิงเผ่าปีศาจโจมตีอย่างสาหัส ถ้าข้าพลาดโอกาสนี้
ข้าต้องถูกฟ้าลงโทษแน่นอน"

สวี่ไห่หวงหมองไปไม่สับสนวุ่นวายที่อยู่ที่ตรงหน้า ถามอย่างสงบ
ว่า "เจ้าต้องการอะไรจากข้า ศัสตราวิเศษชิ้นนี้หรืออย่างอื่น"

บนใบหน้าที่แก่ชราของไป่ไห่ผู่ดรอยยิ้มแปลกประหลาดออกมา
"ข้า...ข้าต้องการ...ข้าต้องการเลือดของท่าน"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3okOv6Y>